

vilde have kostet, før Krigen udbrød. I det ene Tilfælde er det forholdsvis let at bevise, for Hingsten blev købt, modtaget og betalt 3 Maaneder, før Krigen brød ud, og jeg antager, at den højtærede Finansminister vil være enig med mig i, at der kan ikke være Tale om nogen Krigsfortjeneste ved det Hingstesalg. Den anden Hingst blev som sagt solgt for 12,000 Kr., og det er som ogsaa fremhævet ikke mere, end der er betalt tidligere, ikke en Gang saa meget. Jeg vil da spørge den højtærede Finansminister, hvilke Beviser han forlanger for at kunne føle sig overbevist, for at „skønne“, som der staar i Loven, at der ikke er Tale om nogen Krigsindtægt.

Der staar i den sidste Linie af den Paragraf i Loven, som angaar dette Spørgsmaal, at forinden Finansministeren afgør Sagen, skal han spørge Landoverskatteraadet. Jeg ved ikke, om det er nogen Regeringshemmelighed, men hvis det ikke er det, vil jeg gerne spørge den højtærede Finansminister, hvad Landoverskatteraadet har svaret i saadanne Tilfælde. Det kunde have sin Interesse at faa det offentligt frem. Naturligvis, hvis det er en Regeringshemmelighed, maa vi renoncere, men det antager jeg ikke, det er.

Det ærede Medlem, der talte før mig (L. Rasmussen [Vejle Amts 1ste Valgkreds]), talte om Dyrtiden, og det er rigtigt, at der er Dyrtid i vort Land. Derfor glæder det mig, at alle Partiernes Ordførere har udtalt Ønsket om at være med til at lette Dyrtiden. Men man har maaske tænkt sig at lette den paa noget forskellig Vis. I alt Fald ønsker vi fra vor Side, at det maa blive saaledes, at det maa blive Lettelse, der kommer de Folk til gode, som ikke godt selv kan bære Dyrtidens Byrder, og at disse Byrder saa bæres paa retfærdig Maade af dem, der er bedre stillede i vort Samfund. Det ærede Medlem omtalte Landbruget, vel at mærke det saakaldte store Landbrug. Jeg fik det Indtryk, at det ikke blot var Herremændene, men ogsaa Gaardmandsstanden og maaske ligeledes den bedrestillede Del af Husmandsstanden, som han betegnede som det store Landbrug. Han mente, at det store Landbrug havde tjent under Krigen. Ja, jeg vil ikke nægte det. Det har i de sidste Aar været gode Tider for vort Landbrug. Det viser sig ogsaa i de høje Priser, der faas for Landejendomme, og Landbrugerne vil gerne være med til at lette Dyrtidens Byrder

for dem, der vanskeligt kan bære dem. Men jeg vil sige, at Tiderne for Landbruget dog ikke er saa gode, som mange tror. Man maa huske, at Medaillen har to Sider, og i Byerne er man tilbøjelig til kun at se den ene Side af Medaillen, Landbrugets høje Indtægter, medens man ikke lægger Mærke til den anden Side af Medaillen, den, der viser, at Landbrugets Udgifter er steget enormt, at Kunstgødning f. Eks. er steget til det dobbelte, at Prisen paa Kraffoderet er steget overordentligt, og at ogsaa Arbejdslønnen er steget stærkt. Denne Side af Medaillen bør man ogsaa beskæftige sig med, naar man vil bedømme Landbrugets Stilling rigtigt.

Jeg vil saa benytte Lejligheden til overfor Landbruget at sige, at nu, da Ejendomspriserne er saa høje, som de er, langt højere, end de gode Tider egentlig berettiger til, idet det er Spekulationspriser, der foreligger, og Ejendommene i Virkeligheden ikke har den Værdi, de koster, maa man huske, at ligesom mit Partis Ordfører udtalte om Statskassen, at naar Krigen er forbi, beholdt vi den Gæld, vi paadrog os, saaledes vil ogsaa Landbrugerne, naar Krigen er forbi, beholde den Gæld, de nu paadrager sig. De, der køber Ejendomme nu, er sikre paa at komme af med den store Udgift, men de beholder den store Gæld, de faar ved at give de alt for høje Priser for Ejendommene, som betales i denne Tid, Priser, som ikke er berettigede af Konjunkturerne, men i Virkeligheden er Spekulationspriser. Der er af Viceformandenovre i Aarhus, der omtalte Ejendomshandelen, blevet gjort opmærksom paa, hvad jeg ogsaa tidligere har omtalt, at det maa anses som et Onde, at mange Landboere ikke kan staa for de høje Priser, der bydes, men sælger deres Hjem, deres Hus og deres Gaard. Jeg tror, at det er uheldigt for den enkelte og usundt for Samfundet som Helhed. Og man maa huske paa, at den Kapital, de faar, langt fra er det værd, som mange gaar ud fra, navnlig naar de ikke er vant til at have saa mange Penge imellem Hænder. Ikke blot paa Landet, men ogsaa i Byerne, hvor der er saa meget Jag efter Penge og saa megen Spekulation for at samle Guld, bør man huske, at Guld er ikke et Maal, men Guld er i Virkeligheden kun et Mittel til at bevare Lykken. Maalet er ved Guldets Hjælp at bevare de mange Hjem, men det glemmes af mange. Det vilde, som sagt, være heldigt, om man